

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (septintoji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. kovo 16 d.^{1*}

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Apmokestinimas — Pridėtinės vertės mokestis — ESS 4 straipsnio 3 dalis — Šeštoji direktyva — Valstybės pagalba — Bankrutavusių fizinių asmenų atleidimo nuo skolų procedūra (esdebitazione) — Beviltiškos PVM skolos“

Byloje C-493/15

dėl *Corte suprema di cassazione* (Kasacinis teismas, Italija) 2015 m. gegužės 6 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2015 m. rugsėjo 21 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Agenzia delle Entrate

prieš

Marco Identi

TEISINGUMO TEISMAS (septintoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė A. Prechal, teisėjai C. Toader ir E. Jarašiūnas (pranešėjas),

generalinė advokatė E. Sharpston,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* G. De Bellis,
- Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos A. Sampol Pucurull,
- Europos Komisijos, atstovaujamos M. A. Caeiros, L. Lozano Palacios ir F. Tomat,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinės advokatės nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

¹ — Proceso kalba: italų.

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl ESS 4 straipsnio 3 dalies ir 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 23; toliau – Šeštoji direktyva) 2 ir 22 straipsnių išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Agenzia delle Entrate* (Pajamų ir mokesčių agentūra, toliau – mokesčių administratorius) ir Marco Identi ginčą dėl pranešimo apie apmokestinimą pridėtinės vertės mokesčiu (PVM) ir regioniniu produktyvios veiklos mokesčiu už 2003 m. mokestinius metus.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

PVM direktyva

- 3 Pagal Šeštosios direktyvos 2 straipsnį PVM apmokestinamas prekių tiekimas ir paslaugų teikimas, kai šalies teritorijoje už atlygį prekes tiekia ar paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo, veikdamas kaip toks, taip pat prekių importas.
- 4 Šeštosios direktyvos 22 straipsnyje nustatyta:

„<...>

4. Kiekvienas apmokestinamasis asmuo turi pateikti mokesčio deklaraciją per tokį laikotarpį, kokį nustato kiekviena valstybė narė <...>

<...>

5. Pateikę deklaraciją visi apmokestinamieji asmenys turi sumokėti mokėtiną [PVM]. Tačiau valstybė narė gali nustatyti kitokią mokėjimo datą arba gali reikalauti tarpinio mokėjimo.

<...>

8. <...> Valstybės narės gali nustatyti kitas prievoles, kurias jos laiko būtinomis, kad mokestis būtų teisingai taikomas ir renkamas ir kad būtų užkirstas kelias klastotėms [sukčiavimui].

<...>“

Italijos teisė

- 5 2006 m. sausio 9 d. *Decreto legislativo n. 5* (Įstatyminis dekretas Nr. 5; GURI, Nr. 13, paprastas priedas, 2006 m. sausio 16 d.) nustatyta atleidimo nuo skolų procedūra (*esdebitazione*), iš dalies pakeičiant *legge fallimentare* (Bankroto įstatymas), patvirtintą 1942 m. kovo 16 d. *regio decreto n. 267* (Karaliaus dekretas Nr. 267; GURI, Nr. 81, 1942 m. balandžio 6 d.) ir iš dalies pakeistą 2007 m. rugsėjo 12 d. *Decreto legislativo n. 169* (Įstatyminis dekretas Nr. 169; GURI, Nr. 241, 2007 m. spalio 16 d.; toliau – Bankroto įstatymas), 142–144 straipsnius.

6 Bankroto įstatymo 142 straipsnis „Atleidimas nuo skolų“ išdėstyta taip:

„Skolininkas fizinis asmuo atleidžiamas nuo likusių skolų kreditoriams, kurie pareiškė reikalavimus per bankroto bylą, tačiau kurių reikalavimai nebuvo patenkinti, su sąlyga, kad:

- 1) jis bendradarbiavo su procedūrą vykdančiomis institucijomis, teikė visą būtiną informaciją ir dokumentus, reikalingus įsipareigojimams nustatyti, ir veikė rūpestingai tam, kad tinkamai įvykdytų sandorius;
- 2) nevilkino procedūros ar neprisidėjo prie jos vilkinimo;
- 3) nepažeidė 48 straipsnio nuostatų;
- 4) nepasinaudojo atleidimu nuo skolų per dešimt metų iki prašymo pateikimo;
- 5) neslėpė turto ar nesirėmė neegzistuojančiais įsipareigojimais, dėl kurių atsirastų ar padidėtų disbalansas, neleidžiantis atkurti turto ir apyvartos, nepiktnaudžiavo kreditu;
- 6) galutiniu sprendimu nebuvo pripažintas kaltu dėl apgaulingo bankroto, nusikaltimo prieš valstybės ekonomiką, pramonę ir prekybą ar dėl kito nusikaltimo, susijusio su įmonės veiklos vykdymu, išskyrus tuos atvejus, kai dėl tokių nusikaltimų jis buvo reabilituotas. Jei dėl vieno iš tokių nusikaltimų vyksta baudžiamasis procesas, teismas sustabdo bylos nagrinėjimą tol, kol bus priimtas sprendimas baudžiamojoje byloje.

Nuo skolų negali būti atleidžiama, jei kreditorių bankroto byloje pareikšti reikalavimai nėra patenkinti bent iš dalies.

Atleidimas nuo skolų netaikomas:

- a) išlaikymo pareigoms ir bet kuriuo atveju su įmonės veikla nesusijusiems įsipareigojimams;
- b) skoloms, susijusioms su žalos atlyginimu deliktinės atsakomybės atveju, su pinigineis baudžiamosiomis ir administracinėmis sankcijomis, kurios nepapildo skolų, nuo kurių buvo atleista.

Ši nuostata netaikoma kreditorių teisių solidarai atsakingų skolininkų, skolininkų garantų ir asmenų, atsakingų regresu tvarka, atžvilgiu.“

7 Bankroto įstatymo 143 straipsnyje „Atleidimo nuo skolų procedūra“ nustatyta:

„Teismas bankroto bylos užbaigimo nutartimi ar remdamasis paskesniais metais pateiktu skolininko prašymu, patikrinęs 142 straipsnyje nustatytas sąlygas ir atsižvelgęs į skolininko bendradarbiavimą, pasikonsultavęs su bankroto administratoriumi ir kreditorių komitetu, beviltiškoms pripažįsta skolas, kurios, vykstant bankroto bylai, nebuvo visiškai padengtos. <...>

Šią nutartį gali skųsti skolininkas, kreditoriai, kurių reikalavimai iki galo nepatenkinti, prokuratūra ir kiti susiję asmenys pagal 26 straipsnį.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

- 8 2008 m. balandžio 14 d. nutartimi *Tribunale di Mondovì* (Mondovi teismas, Italija) nuo skolų atleido M. Identi, bankrutavusios bendrovės *PVA di Identi Marco e C. Sas* tikrąjį narį, kuris asmeniškai pripažintas bankrutavusiu. Po šios nutarties mokesčių administratorius pateikė M. Identi pranešimą apie apmokestinimą PVM ir regioniniu produktyvios veiklos mokesčiu už 2003 mokestinius metus.
- 9 *Corte suprema di cassazione* (Kasacinis teismas, Italija) mokesčių administratorius pateikė kasacinį skundą dėl 2012 m. kovo 26 d. *Commissione tributaria regionale del Piemonte* (Pjemonto regioninė mokesčių ginčų komisija, Italija) sprendimo, kuriuo buvo patvirtintas byla pirmojoje instancijoje išnagrinėjusio teismo sprendimas dėl šio pranešimo apie apmokestinimą pripažinimo neteisėtu ir atmetas mokesčių administratoriaus apeliacinis skundas dėl šio sprendimo.
- 10 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas teigia, kad taikomos atleidimo nuo skolų procedūros tikslas yra leisti tokiam asmeniui „viską pradėti nuo nulio“, panaikinus visas jo ankstesnes skolas, susijusias su byloje pareikštais ir nepatenkintais reikalavimais, kad šis skolininkas vėl galėtų tapti aktyviu ūkio subjektu, kurio iniciatyvių ar turto kaupimo galimybių neriboja jo skolos. Bankroto byla nagrinėjantis teismas kolegialiai priima sprendimą taikyti skolininkui šią procedūrą, gavęs neįpareigojančią bankroto administratoriaus ir kreditorių komiteto nuomonę ir patikrinęs, be kita ko, ar įvykdytos Bankroto įstatymo 142 straipsnio pirmoje pastraipoje numatytos sąlygos.
- 11 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia dėl atleidimo nuo skolų procedūros suderinamumo su Sąjungos teise. Šiam teismui kyla klausimas, ar, kaip ir per susitarimo su kreditoriais procedūrą, nagrinėtą byloje, kurioje priimtas 2016 m. balandžio 7 d. Sprendimas *Degano Trasporti* (C-546/14, EU:C:2016:206), tokie teismo praktiniai svarstymai, kaip svarstymai dėl atleidimo nuo skolų verto skolininko nemokumo ar galimybės tik iš dalies išieškoti PVM skolą, gali pateisinti visišką ar dalinį šio reikalavimo atsisakymą.
- 12 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad nacionalinių teisės aktų leidėjas Bankroto įstatymo 142 straipsnio trečioje pastraipoje pateikęs baigtinį sąrašą skolų, nuo kurių skolininkas negali būti atleistas, ir nenurodęs mokesčių skolų, nusprendė, kad asmuo, kuriam gali būti taikoma atleidimo nuo skolų procedūra, turi būti atleistas ir nuo mokesčių skolų. Vis dėlto, jo nuomone, reikia patikrinti, ar šios procedūros taikymas PVM skoloms neprieštarauja Sąjungos teisei.
- 13 Jis pažymi, kad taip pat kyla klausimas, ar pagrindinėje byloje nagrinėjama teisės nuostata suderinama su Europos Sąjungos taisyklėmis konkurencijos srityje, nes šis reglamentavimas yra palankesnis asmenų, kuriems taikoma ši procedūra, o ne kitų bankrutavusiais pripažintų asmenų, kuriems procedūra netaikoma *ex lege*, grįžimui į ekonominį gyvenimą.
- 14 Šiomis aplinkybėmis *Corte suprema di cassazione* (Kasacinis teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar ESS 4 straipsnio 3 dalis ir Šeštosios direktyvos 2 ir 22 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad pagal juos draudžiama PVM srityje taikyti nacionalinę nuostatą, kuri numato asmenų, kuriems gali būti taikomas atleidimas nuo skolų pagal [Bankroto įstatymo] 142 ir 143 straipsnius, atleidimą nuo PVM skolų?“

Dėl prejudicinio klausimo

- 15 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės nori žinoti, ar Sąjungos teisę, būtent ESS 4 straipsnio 3 dalį ir Šeštosios direktyvos 2 ir 22 straipsnius, taip pat taisyklės valstybės pagalbos srityje, reikia aiškinti taip, kad ji draudžia PVM skolas pripažinti beviltiškomis remiantis tokiais nacionalinės teisės nuostatomis, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, kuriose

numatyta atleidimo nuo skolų procedūra, kuria remdamasis teismas gali, esant tam tikroms sąlygoms, fizinio asmens skolas, kurios pasibaigus šio asmens bankroto procedūrai nebuvo sumokėtos, pripažinti beviltiškomis.

- 16 Primintina, kad iš Šeštosios direktyvos 2 ir 22 straipsnių ir ESS 4 straipsnio 3 dalies matyti, kad valstybės narės turi pareigą priimti įstatymus ir kitus teisės aktus, galinčius užtikrinti viso mokėtino PVM surinkimą jų teritorijoje (šiuo klausimu žr. 2016 m. balandžio 7 d. Sprendimo *Degano Trasporti*, C-546/14, EU:C:2016:206, 19 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 17 Bendroje PVM sistemoje valstybės narės privalo užtikrinti, kad apmokestinamieji asmenys vykdytų savo pareigas, ir šiuo aspektu joms suteikta tam tikra diskrecija, ypač dėl turimų priemonių panaudojimo būdo (2016 m. balandžio 7 d. Sprendimo *Degano Trasporti*, C-546/14, EU:C:2016:206, 20 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 18 Tačiau šią diskreciją riboja pareiga užtikrinti veiksmingą Sąjungos nuosavų išteklių surinkimą ir pareiga nesukelti didelių apmokestinamųjų asmenų vertinimo skirtumų tiek vienoje valstybėje narėje, tiek bendrai visoje Sąjungoje. PVM direktyvą reikia aiškinti atsižvelgiant į bendrai PVM sistemai būdingą mokesčių neutralumo principą, pagal kurį draudžiama apmokestinant PVM skirtingai vertinti tokius pačius sandorius vykdančius ūkio subjektus. Visi valstybių narių veiksmai renkant PVM turi atitikti šį principą (2016 m. balandžio 7 d. Sprendimo *Degano Trasporti*, C-546/14, EU:C:2016:206, 21 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 19 Remiantis 2007 m. birželio 7 d. Tarybos sprendimo 2007/436/EB, Euratomas, dėl Europos Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 163, 2007, p. 17) 2 straipsnio 1 dalimi, Sąjungos nuosavus išteklius sudaro, be kita ko, pajamos iš suderintoms PVM apmokestinimo bazėms, nustatytoms pagal Sąjungos taisykles, taikomo galiojančio vienodo tarifo. Yra tiesioginis ryšys tarp pajamų iš PVM gavimo laikantis taikytinos Sąjungos teisės ir atitinkamų lėšų iš PVM įtraukimo į Sąjungos biudžetą, nes bet koks trūkumas gaunant pirmąsias potencialiai sumažins antrąsias (2016 m. balandžio 7 d. Sprendimo *Degano Trasporti*, C-546/14, EU:C:2016:206, 21 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 20 Atsižvelgiant į šiuos elementus reikia nustatyti, ar tam tikromis sąlygomis galimybė pripažinti PVM skolas beviltiškomis taikant pagrindinėje byloje nagrinėjamą atleidimo nuo skolų procedūrą prieštarauja valstybių narių pareigai užtikrinti viso mokėtino PVM surinkimą jų teritorijoje, kaip ir pareigai užtikrinti veiksmingą nuosavų Sąjungos išteklių surinkimą. Tam reikia išnagrinėti šios procedūros taikymo sąlygas.
- 21 Pirmiausia matyti, kad atleidimo nuo skolų procedūra, aprašyta prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo ir nurodyta šio sprendimo 5–7 punktuose, siekiama bankrutavusiu pripažintą fizinį asmenį atleisti nuo skolų, kurios pasibaigus šio asmens bankroto bylai yra nesumokėtos, kad šis asmuo galėtų iš naujo vykdyti savo verslą. Atleidimo nuo skolų procedūros taikymas kartu su bankroto byla arba vėliau reiškia, kad skolininko turtas yra visiškai likviduotas ir kad iš šio likvidavimo gautų lėšų paskirstymas kreditoriams neleido sumokėti visų skolų. Be to, atleidimas nuo skolų remiantis Bankroto įstatymo 142 straipsnio antra pastraipa taikomas tik tada, kai kreditorių reikalavimai bankroto byloje bent iš dalies patenkinti.
- 22 Be to, atleidimo nuo skolų procedūra taikoma tik fiziniams asmenims, atitinkantiems tam tikras sąlygas, nurodytas Bankroto įstatymo 142 straipsnio pirmoje pastraipoje, susijusias su skolininko veiksmais bankroto bylos pradžioje ir jai vykstant. Iš šių sąlygų matyti, jog, reikia, kad, pirma, skolininkui per dešimt metų iki prašymo pateikimo nebūtų buvusi taikyta tokia procedūra, jis nebūtų buvęs pripažintas kaltu dėl apgaulingo bankroto, ekonominio nusikaltimo ar nusikaltimo, susijusio su verslo vykdymu, nebūtų išėikvojęs įmonės turto, nebūtų suorganizavęs savo nemokumo ar nebūtų apsunkinęs nemokumo piktnaudžiaudamas kreditu ir, antra, bankroto byloje būtų bendradarbiavęs ir būtų buvęs rūpestingas. Atrodo, kad šios sąlygos iš esmės susijusios su skolininko sąžiningumu ir lojalumu, todėl atleidimo nuo skolų procedūrą leidžia taikyti tik sąžiningiems skolininkams.

- 23 Galiausiai, dėl procedūros eigos Bankroto įstatymo 143 straipsnyje numatyta, kad, pirma, bylą nagrinėjantis teismas turi patikrinti, ar įvykdytos šio įstatymo 142 straipsnyje numatytos sąlygos, antra, turi būti pasikonsultuota su bankroto administratoriumi ir kreditorių komitetu ir galiausiai, trečia, kreditoriai, kurių reikalavimai iki galo nepatenkinti, prokuratūra ir kiti susiję asmenys gali apskųsti šio teismo sprendimą pripažinti skolas, kurios vykstant bankroto bylai nebuvo visos sumokėtos, beviltiškoms. Taigi, atleidimo nuo skolų procedūra apima teismo vertinimą kiekvienu konkrečiu atveju. Be to, ji leidžia atitinkamai valstybei narei, turinčiai su PVM susijusių reikalavimų, pirma, pareikšti nuomonę dėl skolininko, prašančio taikyti šią procedūrą, prašymo prieš priimant sprendimą dėl jo ir, antra, prireikus pareikšti ieškinį dėl sprendimo pripažinti ne visas sumokėtas PVM skolas beviltiškoms, kad teismas antrą kartą atliktų patikrinimą.
- 24 Iš šių sąlygų matyti, kad, kaip ir susitarimo su kreditoriais procedūrai, nagrinėtai 2013 m. balandžio 7 d. Sprendime *Degano Trasporti* (C-546/14, EU:C:2016:206, 28 punktą), pagrindinėje byloje nagrinėjama atleidimo nuo skolų procedūrai taikomos griežtos sąlygos, užtikrinančios, be kita ko, PVM skolų išieškojimą, ir, atsižvelgiant į šias sąlygas, ši procedūra nėra bendras ir indiferentiškas atsisakymas rinkti PVM ir ji neprieštarauja valstybių narių pareigai užtikrinti viso mokėtino PVM surinkimą jų teritorijoje, kaip ir pareigai užtikrinti veiksmingą nuosavų Sąjungos išteklių surinkimą (žr. 2016 m. balandžio 7 d. Sprendimo *Degano Trasporti*, C-546/14, EU:C:2016:206, 28 punktą).
- 25 Dėl taisyklių valstybės pagalbos srityje primintina, kad pagal susiformavusią jurisprudenciją norint nacionalinę priemonę kvalifikuoti kaip „valstybės pagalbą“ reikia, kad būtų įgyvendintos visos toliau nurodomos sąlygos. Pirma, tai turi būti valstybės priemonė arba priemonė, kuriai naudojami valstybės ištekliai. Antra, tokia priemonė turi galėti paveikti prekybą tarp valstybių narių. Trečia, priemonė turi suteikti atrankinį pranašumą jos gavėjui. Ketvirta, ji turi iškraipyti konkurenciją arba galėti ją iškraipyti (2016 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Komisija / Hansesstadt Lübeck*, C-524/14 P, EU:C:2016:971, 40 punktą ir 2016 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Komisija / World Duty Free Group SA ir kt.*, C-20/15 P ir C-21/15 P, EU:C:2016:981, 53 punktą ir nurodyta jurisprudencija)
- 26 Kalbant apie atrankinio pranašumo sąlygą, kurią apima „valstybės pagalbos“ sąvoka, įtvirtina SESV 107 straipsnio 1 dalyje, iš susiformavusios Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad vertinant šią sąlygą reikia nustatyti, ar pagal konkrečią teisinę sistemą nagrinėjama nacionaline priemone labiau palaikomos „tam tikros įmonės ar tam tikrų prekių gamyba“ nei kitos, kurių, atsižvelgiant į minėtą sistemą siekiamą tikslą, faktinė ir teisinė padėtis yra panaši ir kurios taip pat yra vertinamos skirtingai, o tai gali būti laikoma iš esmės diskriminaciniu vertinimu (2016 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Komisija / World Duty Free Group SA ir kt.*, C-20/15 P ir C-21/15 P, EU:C:2016:981, 54 punktą ir nurodyta jurisprudencija).
- 27 Be to, primintina, kad tai, jog tik šias sąlygas tenkinantys mokesčių mokėtojai gali pasinaudoti šia priemone, savaime negali jai suteikti atrankinio pobūdžio (žr. 2012 m. kovo 29 d. Sprendimo *3M Italia*, C-417/10, EU:C:2012:184, 42 punktą ir 2016 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Komisija / World Duty Free Group SA ir kt.*, C-20/15 P ir C-21/15 P, EU:C:2016:981, 59 punktą).
- 28 Šiuo atveju pakanka konstatuoti, kad, remiantis Bankroto įstatymo nuostatomis, reglamentuojančiomis atleidimą nuo skolų, asmenys, kurie negali pasinaudoti šia procedūra dėl to, kad nepatenka į šios procedūros taikymo sritį, arba dėl to, kad neįvykdytos šio įstatymo 142 straipsnyje nustatytos sąlygos, nėra tokioje pačioje faktinėje ir teisinėje padėtyje kaip asmenys, kuriems šia procedūra leidžiama pasinaudoti atsižvelgiant į šių nuostatų tikslą, kuris yra, kaip matyti iš šio sprendimo 10, 12, 21 ir 22 punktų, leisti bankrutavusiu pripažintam fiziniam asmeniui, sąžiningam skolininkui, iš naujo pradėti verslą be skolų, kurios liko nesumokėtos pasibaigus jo bankroto procedūrai.
- 29 Todėl atleidimas nuo skolų, numatytas Bankroto įstatyme, negali būti laikomas valstybės pagalba, ir nėra reikalo nagrinėti kitų šio sprendimo 25 punkte nurodytų sąlygų.

- 30 Atsižvelgiant į tai, kas minėta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti taip: Sąjungos teisę, būtent ESS 4 straipsnio 3 dalį ir Šeštosios direktyvos 2 ir 22 straipsnius, taip pat taisykles valstybės pagalbos srityje, reikia aiškinti taip, kad ji nedraudžia PVM skolų pripažinti beviltiškomis remiantis tokiomis nacionalinės teisės nuostatomis, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, kuriose numatyta atleidimo nuo skolų procedūra, kuria remdamasis teismas gali, esant tam tikroms sąlygoms, fizinio asmens skolas, kurios pasibaigus šio asmens bankroto procedūrai nebuvo sumokėtos, pripažinti beviltiškomis.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 31 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (septintoji kolegija) nusprendžia:

Sąjungos teisę, būtent ESS 4 straipsnio 3 dalį ir 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas 2 ir 22 straipsnius, taip pat taisykles valstybės pagalbos srityje, reikia aiškinti taip, kad ji nedraudžia pridėtinės vertės mokesčio skolų pripažinti beviltiškomis remiantis tokiomis nacionalinės teisės nuostatomis, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, kuriose numatyta atleidimo nuo skolų procedūra, kuria remdamasis teismas gali, esant tam tikroms sąlygoms, fizinio asmens skolas, kurios pasibaigus šio asmens bankroto procedūrai nebuvo sumokėtos, pripažinti beviltiškomis.

Parašai.